

photo [right]:Emcee N. Ngọc Ngạn và American Comedian David Letterman [sources: public]

...Và Chú Emxi Ngọc Ngạn

Ồi Chời, bà con biết không, hôm qua chiều thứ Sáu vừa tan sở là em phóng Honda qua chợ Bến Thành để ăn bò bía. Lâu ngày không ăn bò bía, nhớ mùi tương cự đà mà em phải nuốt nước miếng ừng ực. Gửi xe xong, em nhún nhảy bước vào chợ chừng vài bước thì đã bắt tai cái giọng đàn ông xồn xồn sẽ sẽ trên chiếc tivi của cô Tư bày hàng ngoại xilíp xucheng. Giọng của ai mà nhão nhẹt tương chừng như ăn canh chua cá lóc mà lỡ tay bỏ mắm tôm quá tãi. Thì ra là bác emxi Ngọc Ngạn. Ai chứ bác Ngạn giờ đây nổi tiếng còn hơn bác Năm Cam mấy năm trước nữa đó. Không biết cái video này nổi tiếng vì mông đít bẽ sẽ hở hang của mấy chị ca sĩ Việt kiều hay người ta mê chú Ngọc Ngạn em cũng chẳng rõ; nhưng cứ vào chợ Bến Thành thì bà con sẽ biết. Cứ bốn hướng nam bắc tả hữu, đi vô cửa nào mới chừng mấy bước chân, khi thì nghe giọng của cô Kỳ Dzuyên - người có cái giọng dài nở nụ cười xoèn xoèn và cổ nhướng đôi mắt hơi bé cho to ra như mắt bồ câu, khi thì nghe chú Ngọc Ngạn chum chim rồi một mạch giảng bài văn hóa chữ nghĩa tích tuồng xưa nay đủ cả. Người ta gọi là dịch-Pari-by-night (viết tắt: PBN) ở thành phố mang tên Bác. Nhân có một Việt kiều nào đó từ Mỹ mang về một cuốn video PBN thì người ta đua nhau copy ra vài chục bản rồi chuyền tay coi cho đỡ ghiền...

Em thì đâu có thì giờ mà coi. Ngày đi làm, tối về lo cơm nước, việc nhà, lo cho thằng Cu xong là chỉ muốn lên giường đánh một giấc tới sáng. Cuối tuần thì đi du hí với chồng, chơi thể thao, có khi về Vũng Tàu tắm biển, chạy Honda về Bình Dương

mua trái cây tươi về biếu ông bà ngoại, đâu đại gì ngồi chai đít ba, bốn tiếng đồng hồ để coi mấy cuốn video này chứ ! Nói vậy chứ thật ra em cũng có tò mò mượn con nhỏ bạn mấy cuốn video PBN về nhà coi cho biết. Phần nhiều là mấy cuốn video cũ rồi, lúc ấy em thấy chú emxi Ngọc Ngạn hơi sượng sùng, dzô duyên òm. Có ai đòi làm emxi mà như khúc gỗ biết nói vậy đó, có khi như một cậu học trò trả bài cho thầy giáo, một vài chỗ xem chừng như chú học thuộc lòng trước ở nhà rồi, nên chú nói như đang đọc truyện thu âm trong mấy cuốn băng cassette. Ai dè coi mấy cuốn video sau này, chú Ngạn có phần cải tiến, sống động hơn, chú bớt liếm môi làm duyên những lúc điếu dỡ, hay đã biết cách làm ra vẻ tỉnh re những khi cô Kỳ Dzuyên dzô duyên tề.

Giữa chốn phố chợ đông người bán mua qua lại mà có một show nhạc ngoại trên tivi như dzầy thì đổ ai mà khỏi dán đôi mắt vào. Em dừng chân trước một bài hát mà chú emxi Ngọc Ngạn giới thiệu là do ông Tommy Ngô nào đó hát: *Mony Mony*. Ôi cái ông Tommy này kỳ ghê ta, ông la ông hét ông rống lên rồi thỉnh thoảng ông nẩy nẩy người như khoe... của quý vậy cà. Có quý giá gì đâu ba đồ yêu đó mà khoe. Thăng cha này dị òm. Rồi còn cả một đoàn nam nữ nhảy múa, cũng nắc nắc nẩy nẩy, uốn mông lắt đít, thăng thốt từng cặp cô và cậu như sắp *xáp lá cà* mí nhau – bên này nắc nắc bên kia nẩy nẩy, khác chi “cuộc cờ người” của bà Hồ Xuân Hương đâu. Em thầm nghĩ, hấp dẫn thì có hấp dẫn đó, dzui thì dzui thiệt, nhưng mà mê để thức đêm thức hôm chong mắt coi mấy cuốn video này thì còn khuya. Xin lỗi à ghen.

Cô bác ơi, lâu ngày em không được coi mấy cuốn phim nhạc giựt gân giựt cốt, hôm nay tình cờ mà được nhìn lại, nó cũng lay la trong tiềm thức em hồi nào không hay. Tối hôm đó ngủ em nằm mơ. Em nằm mơ gặp chú emxi Ngọc Ngạn để phỏng vấn. Khung cảnh là một nơi nào đó thật xa lạ, trên đường người ta trồng rất nhiều cây *Phong* 5-cánh-lá. Em gặp chú emxi Ngạn trong một sảnh đường thật lớn, đèn đuốc đủ màu sắc, trông rất hoa lệ.

Thấy chú Ngạn hớn hờ từ trong phía sau sân khấu bước ra, em chạy vội đến bên rồi tự giới thiệu rất tự nhiên:

“Chào chú emxi Ngọc Ngạn, em là một phóng viên của *giaodiem-dot-com*, và cũng là fan của Paris-by-Night, rất ngưỡng mộ chú Ngạn.”

“Ồ, chào chị... í quên...chào em, em từ đâu tới mà trông xinh xắn mát mắt thế này?” Chú Ngạn cười duyên rất điệu, hỏi.

“Dạ thưa chú, xin cứ gọi... là cháu cũng được, cháu đáng tuổi con chú thôi mà.”

Chú Ngạn bẽn lẽn một tí rồi tự-nhiên-như-người-Hà-Nội:

"Ồ, em đừng có e ngại gì chuyện xưng hô. Chú là một nghệ sĩ, mà nghệ sĩ thì chỉ gọi người phụ nữ bằng hai cách thôi: hoặc chị hoặc em chứ chú không gọi bằng cháu đâu nhé."

Em nhanh nhẩu đáp lời:

"Dạ, coi bộ chú còn ham dzui quá hà."

"Nghề nghiệp mà em, không vui thì làm sao ăn tiền thiên hạ. Chú yêu đời lắm và cứ trẻ mãi không già đâu nhé."

.....

"Hôm nay cháu đến đây gặp chú để xin được chú thổ lộ cho độc giả đôi điều. Thưa chú Ngạn, cháu vừa đọc được trên diễn đàn *thủy-nga*, có một cô post lên ý kiến với chú như dzây. Cháu xin đọc lại cho đầy đủ câu văn về nha:

"6/12/2006 6:32:10.

Thưa chú, cháu phải công nhận chú là một emcee rất lưu loát và rất hay. Chú viết truyện cũng rất hay và cháu rất "âm mộ" một số truyện của chú, nhưng có một điều cháu xin nói với chú rằng : Trong các PBN cháu hay thấy chú hay đưa con người Việt Nam ra để "châm biếm" và nhất là phụ nữ, trong PBN 73 từ đầu chương trình chú đã nói rằng nếu đàn ông bên Mỹ trở về Việt Nam lấy vợ thì đến khi trở về Mỹ chỉ còn cái quần đùi. Khi nghe như vậy có rất nhiều người phụ nữ VN tự cảm thấy mình bị hạ thấp xuống và họ cũng không bằng lòng, cho là chú không thích gì những ông cộng sản nhưng cháu xin chú đừng nói về người phụ nữ VN nói chung và người VN nói riêng như vậy. Cháu nghĩ chú vẫn còn một ít cái được gọi là tinh thần dân tộc, bởi vì chú cũng là người VN.

Đây là những dòng mà cháu muốn gửi gắm chú, cháu xin chúc chú sức khỏe, dẫn chương trình hay hơn nữa, và sống lâu hơn để tham gia vào ban nhạc toàn những người già, cháu hi vọng được nghe lại giọng hát của chú một lần nữa..."

(Đoạn văn này trích từ nguyên văn của một member trên diễn đàn *thuynga forum*, tên là "macuong" chứ không phải của Hoài Vy hư cấu. Xin được kính cáo với cô bác.)

Chú emxi Ngọc Ngạn hơi thộn mặt ra chút xíu, trở lại nét mặt rất tự nhiên thư thới và phản hồi rất ư là điều luyện:

"Í chết, em nói khể thôi nhỡ có người nghe được thì bẻ nồi cơm của chú. Để chú giải thích cho em rõ. Em là dân miệt vườn không ranh đẫy chứ, người ta thường

“đàm tiếu” chú là dân “bắc cờ”, mà em thấy đó - “cờ” thì phải dựng đứng lên mới là oai, “cờ” không thể tiu nghỉu rủ xuống được, trông như con gà chết. Nghề của chú là “học ăn học nói học gói học mở”. Ăn phải đúng cách mới là dân điệu nghệ, nói thì có cả trăm đường nói... em biết không. Chú nói làm sao để video Thúy Nga quy về cổ hương khắp hang cùng ngõ hẻm mới là ăn tiền. Thúy Nga càng giàu thì chú phải sắm túi rộng hơn. Và lại, em còn trẻ người non dạ chưa biết đẩy thôi, chứ người Việt tha hương cầu tiền ở nước ngoài họ sống vô vị lắm. Em tưởng tượng xem, chẳng nhẽ người ta cứ ăn-ngủ-đụ-ỉa hoài cũng chán, nên họ cần cười, mà không có gì thọc lét người khác bằng cách mình đem họ ra để “châm biếm”. Cứ nghe gì diều cợt gì “châm biếm” thì họ cứ đua nhau cười nghiêng ngả ngay, chứ có ai hiểu sâu xa như cái cô khán giả nào đó đâu. Nhưng nói thật với em đấy, chú rất ngại mấy em gái còn trẻ ở Việt Nam thời nay. Sao mấy cô nường tinh tế mà khôn ngoan đáo để. Nhiều khi chú cũng bị ‘tự kỉ ám thị’, chú tha thiết muốn làm vài chuyến quy cổ hương để...ừm..ừm..ừm.. cho biết sự tình, mà chú rất sợ ngày trở ra phi trường chỉ còn chiếc quần đùi thôi đó em ạ.”

Nghe chú emxi Ngạn trả lời em bắt tức cười. Chú này trong chỗ kín đáo ăn nói thiệt tình và mạnh bạo ghê vậy đó. Hèn chi mà chú thu hút cô Kỳ Dzuyên theo đuôi như hình với bóng. Có người còn ví von dzở dẫn Ngạn-Duyên như Trọng Thủy và My Nường đó chứ.

Bắt được cái “hứng” của chú Ngạn, em hỏi tiếp:

“Chú Ngạn à, em đọc ở đâu đó, hình như chú có kể để thăng tiến trong nghề nghiệp mỗi đêm chú từng xem show của David Letterman để bắt chước nhà hài hước này mà diễn xuất châm biếm đó, phải hông chú?”

Chú Ngạn bật lên niềm kiêu hãnh, môi dưới hơi trề ra chút chút, cười hích hích, lên giọng:

“Ồi Giời ơi, cô em không hiểu cái thâm ý của chú. Chú giả vờ khiêm tốn thế thôi. Khiêm tốn còn là nghệ thuật để giương danh, em ạ. Làm gì mà chú cần phải học Letterman chứ! Khi chú nêu ra tên David Letterman là một nhà hài hước lừng danh, đáng giá hàng triệu đô-la của Mỹ tức là chú muốn đứng ngang hàng với ông đấy thôi. Em biết không, Dave sinh vào tháng 4 năm 1947, chú sinh tháng 5, 1946, chú già hơn hẳn một tuổi thôi, mà em thấy chú trẻ hơn nhiều, chú đẹp dzai ra phết. Chỉ có khác chút xíu thôi nhé: Dave cao 6’ 2”, còn chú chắc chừng 5’ 1” thôi, nhưng chú mang dày đến 7 phân lận cơ. Chỉ tội cái giò của con Kỳ Dzuyên hơi dài, nên chú chỉ đứng dưới vành tai nó thôi. Đàn bà mà cao giò quá hay bị người đời chọc què... *trường túc bất*... đấy nhé. Thành thử, “my shape” thật là lý tưởng.

Thấy chú Ngạn trả lời hơi xiêu vẹo, lạc đề, em giả vờ đặng hăng một cái xong hỏi tiếp:

"Thưa chú, dạo này chú có viết lách gì thêm?"

Nét mặt chú Ngạn tươi tắn lên:

"Có chứ, có chứ. Dạo này chú phát hành truyện bằng audio cassette, băng đọc truyện đấy mà. Thế em đã đọc "Bùa yêu" chưa nhé? Băng chú bán chạy lắm đó nhé."

"Dạ thưa cháu chưa đọc, nhưng nghe "bùa yêu" thấy ớn da gà quá hà." Tôi trả lời, đưa tay vuốt vài sợi tóc xuống vành tai rồi hỏi tiếp:

"Thế chú còn có "dự án làm ăn" gì khác trong tương lai gần không?"

"Làm ăn hả. Có chứ, tuy tuổi tác chú cũng hơi hơi chổng chắt, nhưng chú là mẫu người đương đại. *Time is money* mà em. Ở nước ngoài, mọi thành phần Việt kiều đều mê chú như điên đảo, từ Việt kiều yêu nước đến Việt kiều không-yêu-nước, dù Việt kiều vàng hay Việt kiều đỏ. Chú là người phi-sắc giữa vàng và đỏ, nên chú có màu đen. Màu đen là màu thiêng liêng như những ngày thơ ấu chú còn ở *Xóm Đạo*. Chú là người phi-biên-giới, nên trong tương lai gần, chú mong muốn sẽ được làm emxi trong rất nhiều xô từ Hà Nội vô Sài Gòn... Ngày ấy, chú sẽ giương cao ngọn cờ chiến thắng."

"Bữa nay nói chuyện với chú như dzậy là đủ rồi. Xin hẹn chú lần sau nha." Tôi chấm dứt cuộc phỏng vấn chú emxi Ngọc Ngạn nơi đây. Chú cười chum chim không hở một chút răng, hình như chiếc răng cửa chú sún hay sao vậy cà ?.

"Anytime, honey!"

.....

Thưa quý cô bác, đó là kết quả của một buổi chiều cuối tuần thèm ăn bò bía, và để lại một giấc mơ thú vị trong đêm của em.

Hoài Vy xin hẹn cô bác một buổi chiều cuối tuần vui khác.

Thứ Sáu, 16 tháng 6, 2006